

Köpeğin Adı Badi 35

– Ömer Faruk · 17 Ekim 2017

Sabah zor oldu, ama sonunda oldu işte. Kendime iyileşeceğim konusunda telkinde bulundum. Bir an önce ayağa kalkmalıydım. Bunun için zorlanmam gerekiyorsa bunu da yapacaktım. İlk işim ayaklarımın üzerinde durmaya çalışmak oldu. Birincide dizlerimin üzerine düştüm, ayakta kalabildiğim süre belki ancak bir-iki saniyedir. Sekizinci denemeye kadar aynı, dokuzuncuda başardım. Acele etmeden bir süre ayakta bekledim, çok kısa bir adımı bile dakikalar sonra attım. Kısa adımlarla yavaş yavaş kovuktan dışarı çıktım, kar atıştırıyordu, hava buna rağmen yumuşaktı. Karın üzerinde yürümek çok zor değildi. Koşmayı bile denedim, tabii buna koşmak denirse...

Tekrar kovuğa döndüğümde, beni ayağa kalkmış gören arkadaşlarımın bazılarının gözlerinde umutsuzluk, bazılarının da kızgınlık olduğunu fark ettim. Ölmedim ya, beni yiyemediler ya... Hele birinin suratı ne kadar korkunçtu! O bir sokak köpeğiydi. En şişman olanımızdı, kolay kolay doymazdı, açlığa tahammül edemezdi. Üzerime atlayıp beni parçalayacaktı sanki, ama bir şey yapmadı.

İki gün kovukta yattık, havanın düzelmesini bekledik. Bu iki gün boyunca ağzımıza bir lokma yiyecek girmedi. Sonunda birlikte dışarı çıkıp yiyecek bir şeyler aramaya karar verdik. Asfalt yolun oraya gitmeyecektik, oradaki yol büyük bir ihtimalle araç trafiğine kapanmıştır. Hem yol açık olsa bile araç geçeceğinin garantisi yoktu. Diyelim araç geçti, bize yiyecek verecekler miydi? Bu da belli değildi. Bu düşünceler bizi asfalt yola gitmekten alıyordu. Kovuktan çok fazla uzaklaşmadan, etrafı kolaçan edecektik. Belki şansımız yaver giderdi de bir tavşan, bir karaca ya da başka bir av bulabilirdik. Saatlerce dolaştık, bembeyaz kardan başka bir şey görmedik. Elimiz ve midemiz boş kalmıştı ve geri dönmeye karar verdik. Kovuktan bir hayli uzaklaşmış olduğumuzu fark ettik. Bir an önce oraya varmak için acele ettik.

Birden gözetlendiğimize dair bir his belirdi içimde, o nedenle etrafa iyice baktım, kokladım. Duyamadım, göremedim. Buna rağmen rahatlamadım, aksine huzursuz oldum, adımlarımı hızlandırmaya çalıştım, yapamadım. Arkadaşlarım benden öndeydiler; ben hastalığı henüz atlatmış olduğumdan onlar kadar çevik davranamıyordum.

Durdum arkama baktım, gözlerimi kısarak etrafı bir kez daha taradım. Çıplak bir tepeciğin üzerinde karartılar gördüm. Az sonra bu karartılar iyice belirginleşti. Bizi takip eden iki tane kurt olduğunu anladığımda arkadaşlarımı uyardım, hep birlikte kaçmaya başladık. Demek ki onlar da bizim gibi avlanmaya çıkmışlardı. Kurtların bize saldıramayacaklarını sanıyordum. Bizim sayımız beş, onlarınki iki. Ama yanılmışım, Kaçtığımızı görünce kurtlar da koşmaya başladılar. Avcı iken av mı olmuştuk? Koştuk, koştuk... Olanca gücümüzü harcayarak koşsak da kurtlar az sonra bize yetiştiler. En arkada kaldığım için kurtların avı olacağım kesindi, ama öyle olmadı. İkisi de hızla yanımdan geçtiler. Biri erkek diğeri dişiydi. İri yarı, güçlü hayvanlardı.

İkisi birden, içimizde en fazla kilolu olan, sabahleyin bana korkunç bakışlar gönderen sokak köpeğine saldırdılar. Onu yere yıkıp hemen boğazını sıktılar, ölünce de parçalayıp yemeye başladılar. Ağzıları, burunları kıpkırmızıydı. Otomatik bir makine gibi çalışıyordu dişleri. Karınlarını doyurmak fazla sürmedi.

Doyunca burunlarını karlara birkaç kere srtp, bize hiç aldırş etmeden oradan ayrıldılar. Kurtlar kendilerine ziyafet çekerken, biz uzaktan onları izliyorduk. Yemek yerken bize saldırma ihtimallerinin bulunmadığını bilsek de aramızdaki mesafeyi oldukça fazla bırakmştık. Biraz bekledik, bizden iyice uzaklaştıklarını görünce hepimiz birden kalanları yemek için arkadaşıımızın parçalanmış bedeninin bulunduğu yere hücum ettik. Tabii gene en geride kalan bendim ve bana çok fazla et dşmemiştii. Ama yeterdi.

O gece hepimiz rahat, derin bir uyku çektik. Yediklerimiz bizi birkaç gün idare etti. Şansımıza soğuk da azaldı. Güneş ısıtmaya başladı. Kovuktan çıkıp asfalt yola indik, beklemeye başladık. Saatler sonra bir kamyon geçti, bize aldırş bile etmedi. Yolun karşı tarafındaki köpeklerden de hiçbir belirti yoktu. lmş olabilirlerdi.

Hava kararmadan kovuğumuza döndük. Tabii a... Dört kişi kalmştık, iki arkadaşıımızı kaybetmiştik. Böyle giderse hepimizin sonu, o iki arkadaşıımız gibi olacaktı. Ben o gece buradan ayrılmaya karar verdim. Havanın ısınmasını değerlendirmeliydim, kendime kışı atlatacak bir yer bulmalıydım. Gideceđim yer de belliydi: Beni köpekleri kovalayan köy...

(Devam edecek...)